

מסורת הש"ס

(א) [ג'ל' והמחל],
(ב) [מחשבתה ד'מ' דל'ס'
פ"ו ה"ב והיבול ה"ר'
פ"ו דל'ס' מ"ב], (ג) [לעיל
ק"ל], (ד) [מגנה"ח. ושי"ג],
(ה) [הכ"מ ר"ס פ"י מהל'
כל המקדש תמה שהשמיט
הרמב"ם דבר זה], (ו) [יומא
ו. י"ג. ס"ט. תמיד כו.],
(ז) [פאה פ"ג מ"ה, (ח) [לעיל
ק"ל]. ק"ל. ב"ק קטו,
(ט) [נכ"ל פ"ו מ"א],
(י) [מנחות מכלתא דז"ס
פרשה ה, (י"ז) [זו הדבור
שיך למתני' דלעיל ר"מ,
(י"ח) [לעיל ק"ל], (י"ט) [דברים
י"ח, (כ) [לעיל הלוקה ג],
(כ"א) [לעיל גו הלאן והקנה
כ"י כן העתיק הר"ן],
(כ"ב) [לעיל דאק"ן].

תורה אור השלם

1. פי בו דבר ה'
אלה"ק מכל שבטק'
לעמוד לשרת בשם ה'
הוא וקניו כל הקינים;
דברים יז ה'
2. ושמע אתה על פתיל
הבית והיה על המצות
אל מול פני המצות
שמות כח לו
יורה;
3. ובקצרכם את קציר
ארצכם לא תכלה פאת
שדה לקצור ולקט קצירך
לא תלקט; ויקרא ט ט

גליון הש"ס

רש"י ד"ה והוא שהתחיל
וב' ואין פאה ורע'
פזרתה. ע"י נפירתו במים
חיים בנמצא פ"ג ה' יח
מהל' מתנות עניים;

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה תפסת וכו'
ואני משיבך או איני;

שיטה מקובצת

(א) נתן המוכר קלחי אילן.
ב"ב ע"י פ"ג דפאה רש"י
בהר"ש דיל;

ופרכין ותני תנא מנה בן ארבעים. והא מנה ופרס דרב הוא מנה
ופרס דקאמר רבי דוסא בכל אחת מנה ופרס ופליגי רבין עליה
דאמרי כל שהן ופירש רב למילתיהו דכל שהן היינו בין כולן מנה
ופרס: **חמס חדשה.** של עור שלא גמר תפירתה ושייר בה סדק:

אע"פ שמקבלים רמונים. שאין בסדק
כמוציא רמון: **טעורה.** שלא נגמרה
מלאכתה: **תפרה.** ונגמרה מלאכתה
וחל עליה שם כלי ואח"כ נקדשה
כמוציא רמון וטעורה אבל מקבלת
רמונים טמאה דלא פקע שם כלי
מינה עד שתיקבץ כמוציא רמון
כשיעור כל כלי צעלי בתים ששיעורן
כרמונים: **פקעיות של שטי.** שיעור
קריעת כלי לטהר כשמוציא פקעיות
של שטי שזה הוא תשמישתה של חמס
ואין דרך להשתמש בה פירות וסמס
פקעיות של שטי גדולים עשר סלעים
משקלם ארבעה למנה: **פקעיות.**
למושי"ל: **תנא.** הא דקמני מתניתין
חמס סלעים מלובן לא שיהא על
ישראל מוטל לזבנו אלא אשיעורא
קפיד דליתיה ליה בהכרע שכתילבן
שיהא בו חמס סלעים ופטורים כל
גיזים: **אמר קרא לעמוד לשרת.**
במר ראשית הגז כתיב כי בו דבר
ה' מכל שבטק' לעמוד לשרת: **מאי**
ניסו אבנט. שהוא קטן שבגדי
כהונה וקיס להו לרבנן שיכול לעשות
מחמס סלעים אמר שהרי אין כולו

זמר אלא כלאים הוא: **תפסת מרובה**
לא תפסת. כדכתיב בנצרות כהנים'
גבי זבה (ויקרא טו) ימים רבים ימים
שנים רבים שלשה או אינו אלא רבים
עשרה אמרת כל ששמעו מרובה
ושמעו מועט תפסת מרובה לא
תפסת תפסת מועט תפסת הואיל
ולא פירש לך אחי מהן יש לך לתפוס
הלאשון במשמע שאל לא תפוס
אלא המרובה אני משיבך מהיכן אתה
ממעטו לזה המועט והלא אף הוא
במשמע כשתאמר אינה זבה בפחות
מעשרה אני אומר לך והלא אף
שלשה במשמע וכשתאמר בשלשה ואני
משיבך (א) אינו אלא עשרה אתה
אומר לי אף השלשה במשמע. וגבי
שירות נמי תאמר אבנט ואני משיבך
ואימא מעיל אתה אומר לי והלא אף
האבנט בכלל שירות ומהיכן אתה
ממעטו אבל כשתאמר אין פטור אלא
בכדי מעיל אני משיבך והלא אבנט
ראוי לשירות וקרא שירות הוא
דכתיב: **ואימא כיפה של זמר.** שהיא
מועטת מאבנט ואף היא בכלל שירות
דכתיב (שמות כז) על פתיל תכלת
ותכלת עמרמל הוא: **כיפה.** כובע קטן
פלטרין: **ושמט אוסו.** ציץ: **אמר**
קרא. גבי שירות דראשית הגז:
הוא ובניו. ואין אינו בכהן הדיוט:
הניחא למ"ד אבנטו של כהן גדול.
זיוס הכפורים שהוא בן דכתיב
(ויקרא טו) ובאבנט דד יתגור: לא וכו'
אבנטו של כהן הדיוט. של כל השנה
דהא הוא הואי של כלאים דכתיב
(שמות טו) ואת האבנט שם משזר
תכלת וגו' וכי כתיב אבנט דכלאים

בין בכהן גדול בין בכהן הדיוט דכל השנה כתיב: **שפיר.** משכחת
שוין אהרן ובניו באבנט של זמר כגון של שאר ימות השנה: **אלא**
למ"ד. אבנטו של כהן גדול זיוס הכפורים כשר הוא כהדיוט כל

ראשית הגז פרק אחד עשר חולין קלח.

השנה דכי כתיב אבנט כלללים גבי פרשת בגדי כהונה בכהן גדול הוא
דכתיב אבל בכהן הדיוט כולו של בוך א"כ לא משכחת זמר באבנט של
הדיוט ואמאי משערת ראשית הגז באבנט הא לא שוין זה אהרן ובניו
שהגמר אינו ראוי לשירות הדיוט: **שם אבנט.** אע"פ דאין זמר בשירות
הדיוטות הרי ראוי לשירות כ"ג ואי

משום הוא ובניו הכי קאמר דברים
הראויין לאבנט שהרי אבנט נוהגת
בו ובניו: (א) **מכר לו שחופות כו'.**
הא אוקימנאט עלה טובה קמ"ל דאע"פ
ששייר לעצמו מן הטוב יקנה מן
הלוקח ממין הרעות אחד מששים
וימין לו: **גזו וזכר ראשונה.** ראשונה
היא מוכר לאחר גזמה מיד קודם
שזיכר חמס גזין: **חייב.** זראשית
הגז דגז לאכך אמר רחמנא: והא איכא
דבשעת גזיה כל אחת היתה של:
בעידנא דקא מלי שיעורא. דחמס
לאן שעל ידי גזיה החמישית הוא
מתחייב בארבעה ראשונות וההיא
שעתא לא הוו מלאן שלו: **סנ**
הלוקח לאנו של עובד כוכבים.
אפילו עד שלא נגזזה וגזיה פטור
הלוקח דלאו לאנו הוא: **אלא לאנו**
לגזו. שמכר לו (א) וגוף הלאן זה קנה
לו הגוף עד שגזו: **חייב.** דלאכך
קרינא זיה: **כל חדא וחדא דבר**
גזיה נפק מרשותיה. וקמני חייב
אלמא דבר שעת גזיה דכל חדא
אזלינן: **כל שלשים יום.** לאו דוקא
אלא שיהו כל הגופים קנויין לו עד
תשלוס כל הדברים: **דבר מוכר אזלינן.**
למיתב אכולהו: **קלחי אילן.** חילנות
עצמן לקח עם פירותיהן. להכי נקט
לשון קלחי שאין שדה זו שדה אילן אלא
שדה לזן וגדלו בה שנים או שלשה
חילנות ומכרן: **נוסף.** לוקח פאה
מכל אילן ואילן דכתיב (דברים כד)
לא תפאר אחרך ואין אחד מהם (כד)
פטור את חצירו והאילן ואילן השדה שלו
שאל היתה שדה שלו היה נותן מאחד
על כולן: **אימתי בזמן שלא שיר צעל**
השדה. שום אילן צדקה לעצמו: **אבל**
שייר. אחד לעצמו רמיא כולה חיוכו
עליה ונותן פאה בקרקע דורעים
לעניים ופטור את כל האילנות. אלמא
היכא דאיכא שיעורא כולה חיוכו רמיא
עליה דאי לאו עליה רמיא היכי פטר
בפאה ידיה חילנות של אחרים:
והוא שפסחיל צעל הדין לקצור.
הזרעים קודם מכירת האילנות
דמההיא שעתא מייחייב בפאה ופאה
ידיה דההיא שעתא חזיא למפטור
כולה שדה ומיהו כי לא שיר מידי
אסתלק מדין פירות חילנות * ואין

לא קמוצין מתנות דכהן הילכך כי שיר מידי איכא למימר מדלא
פריש מוכר ללוקח חוץ ממתנותיו של כהן ודאי הכל מכר לו ושייר
אכלו את מתן הכהן ואמר לוקח למוכר מתנה דכהן גבך היא
וכי

לא קמוצין מתנות דכהן הילכך כי שיר מידי איכא למימר מדלא
פריש מוכר ללוקח חוץ ממתנותיו של כהן ודאי הכל מכר לו ושייר
אכלו את מתן הכהן ואמר לוקח למוכר מתנה דכהן גבך היא
וכי

עין משפט
נר מצוה

א [מניי פ"ח מהל' כלי
התקדש ה' ב]:
ב [מניי פ"י מהל' כפורים
ה' טו טו"ע י"ד סי'
של טע"ף יז]:
ג ג ד מ"י פ"ג מה'
מתנות עניים ה' יח:

ענין רש"י

למורשי"ל [למורשי"ל].
פקעת (של חוט).
פלטרין [פלטרין].
כובע קטן.

מוסב רש"י

תפשת מרובה לא
תפשת. כל מקום שמתא
שני דברים, אחד מופש
מרובה ואחד מופש מועט,
טוב לך לתפוס את המועט,
אצל את המרובה את
המועט תפסתן תפסיה,
שם בכלל המרובה המועט,
ואיך לך לתפוס המועט
מלאה תפסת שאל
דמ' [מגנה"ח. י"ז]. ד"ס
להקשות מופש את המועט
(ש"כ"ן ד'). תפשת מועט
תפשת. דאי מקשה לך
תפוס את המרובה אינו
חולק על דברך אלא
מוסיף. דכלל מרובה
איכא מועט (שם). אבנטו
של גדול לא
זהו אבנטו של כהן
הדיוט. שאין האבנטים
שיון שאלמא במשנה
האבנט של כ"ג ואת האבנט
שם משזר תכלת וארגמן,
למדנו שהוא של כלאים,
דשם כימא ותכלת עמרמל,
ואבנט הבגדים לא פירש
המכזב ממה היו יומא ו.
ובנ"י שם (ב"ב) שההדיוט
של כהן (שם) אבנטו
של כ"ג יום הכפורים
שהוא של כהן גדול, דשם
הדיוט של השנה של כלאים
(שם) זהו אבנטו
של כהן הדיוט. כלומר
שיהיה של כלאים (שם)
(א) שאין חילוק באבנטיהם
(שם) (ב"ב). א"ל: אבנטו של
כ"ג יום הכפורים שהוא
של כהן זהו אבנטו של
הדיוט כל ימות השנה
ואין כלאים בגדי כהן
הדיוט (שם) אמר.
לו. לטבת, מוכר לו
כ"י והיו בהן מתנות.
הקדיש. נותנן לבדן.
נתמן לוקח זה לכהן (רע"ז)
(ק"א). נתמן הלוקח קיפה
לכהן דמסתמא מתנות לא
וזין ליה (ב"ב קס"ו). ואין
מנכה לו מן הדמים.
אין המוכר מנכה לו ללוקח
מן הדמים, שהרי היה
יועד הלוקח שהמתנות שם
זה לא מכר לו הקדיש
(לע"ז ק"א). לקח ממנו
במשקל. הלוינה כן וכן
ושל לו הקדיש (שם).
נותנן לבדן. נתמן לו
לוקח לכהן. שהרי הגזל
אכלו וצריך להשיב (שם).
ומנכה לו מן הדמים.
הטבח ינכה לו מן הדמים
על כרחו, שמכר לו דבר
שאינו שלו (שם).
הדיוט ע"ד ראשית הגז